

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 54Ek/804/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121270478
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Šablová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2025:6121270478.6

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35724803, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, zast.: Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53255739, so sídlom Prievozska 2, 821 09 Bratislava; proti povinnej: A. B., dátum narodenia: XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XX, XXX XX C., vedenej súdnym exekútorom: JUDr. Peter Hodermarský, sídlo exekútorského úradu Akad. A. X, XXX XX D., o vymoženie istiny 534,73 Eur s príslušenstvom, rozhodujúc o sťažnosti povinnej proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 54Ek/804/2021 zo dňa 17.06.2025, takto

rozhodol:

I. Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 54Ek/804/2021 zo dňa 17.06.2025 vydané vyšším súdnym úradníkom v celom rozsahu z r u š u j e.

odôvodnenie:

1. Právny predchodca oprávneného (Poštová banka a.s., so sídlom, Bratislava – Staré Mesto, Dvořákovo nábrežie č. 4, IČO: IČO 31340890) sa návrhom na vykonanie exekúcie podaným na Okresný súd Banská Bystrica dňa 10.03.2021 domáhal od povinnej vymoženiu istiny 534,73 Eur s príslušenstvom, a to na základe exekučného titulu - platobný rozkaz Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 10Up/1474/2020 zo dňa 05.08.2020, ktorý nadobudol vykonateľnosť dňa 26.08.2020 (ďalej len „exekučný titul“). Súd na základe predmetného návrhu na vykonanie exekúcie vydal dňa 24.03.2021 poverenie na vykonanie exekúcie sp. zn. 54Ek/1353/2024 (ďalej len „poverenie na vykonanie exekúcie“). Následne dňa 03.08.2022 vydal dodatok k povereniu na vykonanie exekúcie, ktorým s poukazom na ust. § 37 ods. 3 Exekučného poriadku reflektoval na zmenu oprávneného v predmetnom exekučnom konaní.

2. Uznesením sp. zn. 54Ek/804/2021 zo dňa 17.06.2025 súd návrh povinnej na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol a žiadnemu z účastníkov konania náhradu trov konania v súvislosti s návrhom povinnej na zastavenie exekúcie nepriznal. Predmetné uznesenie súd v osobe vyššieho súdneho úradníka odôvodnil tým, že sa ako prvou otázkou zaoberal, či boli splnené podmienky na podanie návrhu na zastavenie exekúcie, a to najmä, či je návrh na zastavenie exekúcie odôvodnený a či bol podaný v lehote. Z predložených dokumentov mal súd za preukázané, že upovedomenie o začatí exekúcie bolo doručené povinnej dňa 14.04.2021, čo je preukázané aj doručenkou predloženou súdnym exekútorom. Návrh povinnej na zastavenie exekúcie bol podaný na poštovú prepravu dňa 18.03.2025, čiže povinná podal návrh na zastavenie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie v zmysle § 61k ods. 2 Exekučného poriadku. Lehota na podanie návrhu na zastavenie exekúcie povinným od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie je 15 dní a začína plynúť od doručenia predmetného upovedomenia. Táto lehota je zákonná a nemožno ju predlžovať ani skracovať. V exekučnom konaní je tiež vylúčené odpustiť zmeškanie lehoty, a preto nie je možné ani odpustiť zmeškanie lehoty na podanie návrhu na zastavenie exekúcie. Súd poukázal na skutočnosť, že povinná môže podať v priebehu exekučného konania viacero návrhov na zastavenie exekúcie. Právne skutočností (dôvody na zastavenie exekúcie) musí však povinná uplatniť včas. Pravidlá včasného uplatnenia skutočností sú nasledovné. V návrhu na zastavenie exekúcie podanom do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie (§ 61b) musí

povinný uplatniť všetky právne skutočnosti, ktoré nastali ku dňu podania návrhu. V návrhu na zastavenie exekúcie podanom po uplynutí lehoty 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie môže povinný uplatniť iba právne skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí tejto lehoty. Ak právna skutočnosť tvrdená v návrhu na zastavenie exekúcie nie je predložená včas, exekučný súd na ňu neprihliadne. Súd návrh vecne vyhodnotí tak, ako keby predmetné tvrdenie neobsahoval. Procesný úkon povinného (návrh na zastavenie exekúcie) je teda v predmetnej časti neúčinný. Dôsledkom nie včasného predloženia právnej skutočnosti (dôvodu na zastavenie exekúcie) je zamietnutie návrhu na zastavenie exekúcie. Ak je návrh exekučným súdom zamietnutý preto, že právna skutočnosť bola predložená oneskorene, hoci tu dôvod na zastavenie exekúcie je, považuje sa suma vymožená od povinného za bezdôvodné obohatenie. Vymoženie pohľadávky, ktorá zanikla už skôr z iného právneho dôvodu, prichádza do úvahy najmä vtedy, keď exekučný súd inak dôvodný návrh na zastavenie exekúcie zamietne iba preto, že bol podaný oneskorene. Exekučný súd exekúciu zastaví, aj keď povinný právnu skutočnosť neuplatnil včas, len pokiaľ ide o dôvod, pre ktorý je potrebné zastaviť exekúciu aj bez návrhu. V predmetnom prípade sa však nejedná o právnu skutočnosť, pre ktorú je potrebné zastaviť exekúciu aj bez návrhu. Platná právna úprava obsahuje ustanovenia o koncentrácii konania, podľa ktorých exekučný súd návrh na zastavenie exekúcie zamietne, ak povinná dôvody na zastavenie exekúcie neuplatnila včas. Napriek uvedenému exekučný súd môže exekúciu zastaviť ex offo, ale iba z určitých dôvodov. Vzhľadom na koncentráciu konania je zrejmé, že nie je prípustné, aby exekučný súd zastavil exekúciu ex offo z dôvodu, ktorý je zistiteľný len na základe riadneho splnenia povinnosti povinnej tvrdiť a navrhnúť dôkazy. Do úvahy potom prichádzajú dva okruhy dôvodov, pre ktoré môže exekučný súd zastaviť exekúciu aj bez návrhu. Po prvé, ak ide o dôvod, pre ktorý mal exekučný súd návrh na vykonanie exekúcie zamietnuť, teda dôvod, ktorý mal exekučný súd zistiť z návrhu a jeho príloh. Zastavenie exekúcie tu predstavuje nápravu pochybenia, ktoré vzniklo nesprávnym posúdením návrhu na vykonanie exekúcie. Po druhé, ak právna skutočnosť, ktorá je dôvodom na zastavenie exekúcie, je zistiteľná z vlastnej činnosti exekučného súdu, prípadne zo súdnych, či verejných registrov, teda ak sa nevyžaduje predloženie tvrdení a dôkazných návrhov zo strany povinnej. O takúto situáciu pôjde napríklad vtedy, ak exekučný súd zistí, že exekučný titul bol v rámci konania o mimoriadnom opravnom prostriedku zrušený. Návrh povinnej na zastavenie exekúcie bol podaný oneskorene, pričom povinná v návrhu nenamieta skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí zákonom stanovenej lehoty na podanie návrhu na zastavenie exekúcie a nejedná sa ani o také skutočnosti, ktoré povinná bez vlastnej viny nemohla skôr uplatniť. Povinná doručila súdu aj žiadosť o splátkový kalendár, ale o uvedenom súd nerozhoduje, nakoľko v zmysle § 61g ods. 1 Exekučného poriadku o povolení splácať vymáhaný nárok v splátkach rozhoduje výlučne súdny exekútor. Súd skúmal návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom a mal nesporne za preukázané, že ku dňu začatia exekúcie si povinná povinnosť uvedenú vo výroku exekučného titulu nespĺnila. Z uvedeného vyplýva, že exekúcia a aj exekučné konanie sa teda začali dôvodne. Návrh povinnej na zastavenie exekúcie bol podaný oneskorene, pričom povinná v návrhu nenamieta skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí zákonom stanovenej lehoty na podanie návrhu na zastavenie exekúcie a nejedná sa ani o také skutočnosti, ktoré povinná bez vlastnej viny nemohla skôr uplatniť a preto návrh povinnej na zastavenie exekúcie v súlade s citovaným ustanovením § 61l ods. 3 prvej vety Exekučného poriadku zamietol (I. výrok).

3. Proti uvedenému uzneseniu podala povinná sťažnosť, ktorú odôvodnila tým, že súdny úradník sa alibisticky odvoláva na celý rad právnych noriem, ktoré podporujú trvanie exekúcie a nepochopiteľne sa odvoláva aj na vyjadrenie úžerníckej protistrany, ktorá patrí medzi elitných úžerníkov v rámci SR. Súdny úradník úplne ignoruje rešpektovanie povinnosti súdu pri posudzovaní návrhu na vydanie platobného rozkazu voči osobe spotrebiteľa, pričom poukázala na ustanovenie § 299 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a § 3 ods. 6 zákona č. 307/2016 Z.z. o upomínacom konaní. V danom prípade medzi oprávneným a povinnou stranou sa jedná o spor spotrebiteľský, t.j. jedná sa o spor prebiehajúci medzi z hľadiska právneho povedomia subjektmi nerovnocenného postavenia, a preto aj z tohto dôvodu boli tieto spory samotným zákonodarcom systematicky zaradené do druhej hlavy Civilného sporového poriadku označené ako spory s ochranou slabšej strany, takže už z označenia tohto typu sporov je evidentné, že sa jedná o spory, kde už sám zákonodarcu pripúšťa do ich riešenia vyššiu mieru ingerencie súdu v záujme zabezpečiť vyrovnanie síl sporiacich sa subjektov v záujme ochrany práva spotrebiteľa, ktorý je v tomto spore po právnej stránke slabšou sporovou stranou. Zákonodarcu túto mieru ingerencie, t.j. zásahu súdu do tohto typu sporov povýšil na takú úroveň, že v čase od 01.05.2014, t.j. od účinnosti zákona č. 102/2014 Z.z., ktorý svojím článkom VIII novelizoval zákon o ochrane spotrebiteľa, až do 27.09.2018, kedy bol v Zbierke zákonov SR pod č. 271/2018 zverejnený nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL.ÚS 11/2016

zo dňa 07.02.2018. (bolo v zákone č. 250/2007 Z.z. účinné ustanovenie § 5b, v zmysle ktorého bol súd v spotrebiteľských sporoch ex offa bez toho, aby to spotrebiteľ či i len namietol povinný v záujme spotrebiteľa na premlčanie voči nemu dodávateľom uplatňovaného nároku prihliadať bez toho, aby ju spotrebiteľ akokoľvek odôvodňoval. Dokonca s účinnosťou od 05.12.2018 je identická povinnosť, t. j. ex offa prihliadať na premlčanie nároku uplatneného dodávateľom voči spotrebiteľovi súdu daná aj v aktuálne účinnom § 54a Občianskeho zákonníka.

Povinná má za to, že je nesporné, že spotrebiteľská zmluva s veriteľom má preukázateľne aj neprijateľné zmluvné podmienky, aj vady, ktorých obsah spotrebiteľ nemohol ovplyvniť a preukázateľne neboli dojednané individuálne. Prejednávajúci súd preukázateľne nepristúpil v tejto veci k praktickej ochrane slabšej strany spotrebiteľa v celom rozsahu, lebo súd zatiaľ zjavne nepodrobil predmetnú zmluvnú dokumentáciu medzi veriteľom a spotrebiteľom súdnej kontrole, ani predbežnému právnemu posúdeniu. Ak by súd konal podľa ust. § 53 ods. 1, 2, 3 a 5 Občianskeho zákonníka, ust. § 53d Občianskeho zákonníka a ust. § 457 Občianskeho zákonníka, tak by už sám určil neprijateľné zmluvné podmienky za neplatné a následne by aplikoval vo svojom rozhodnutí príslušnú právnu úpravu na ochranu práv spotrebiteľa. Súd sa preukázateľne pri rozhodovaní o tejto spornej veci vydal cestou neodborného, benevolentného a bezpracného konania, nebral do úvahy svoje povinnosti ochrany slabšej strany spotrebiteľa. Konajúci súd z úradnej moci a z úradnej povinnosti nepodrobil predmetnú zmluvnú dokumentáciu medzi oprávneným a spotrebiteľom súdnej kontrole ani predbežnému právnemu posúdeniu a tak dospel k záverom, aké uviedol vo výrokovej časti svojho rozhodnutia. Z výslovne číselného a matematického pohľadu je pritom úplne jedno, či je zmluva bezúročná a bez poplatková alebo súd uzná neprijateľné zmluvné podmienky, výsledok je matematicky totožný, t. j. dlžný spotrebiteľ má vrátiť veriteľovi to, čo od neho reálne dostal. Je nepochopiteľné, prečo súd nepodrobil pred vydaním predmetného exekučného titulu zmluvu veriteľa súdnej kontrole, prečo neidentifikoval neprijateľné zmluvné podmienky v zmluve veriteľa. Je ďalej nepochopiteľné, prečo súd nepreveril pred vydaním predmetného exekučného titulu číselné parametre úveru veriteľa a rovnako je nepochopiteľné, prečo súd benevolentne a neodborne odflákol posudzovanie spotrebiteľského sporu spotrebiteľa s úžerníckym veriteľom. V zmluve s veriteľom sa tento v rozpore s právnym poriadkom odvoláva na Obchodný zákonník, teda preukázateľne koná v rozpore so zákonom a klame žalovaného v texte zmluvy. Je vylúčené, aby sa na spotrebiteľský záväzkový vzťah aplikoval inštitút a právny režim noriem obchodného práva pred normami občianskeho práva. Povinná poukázala na ust. § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ust. § 298 Civilného sporového poriadku, ust. § 290 a nasl. Civilného sporového poriadku a ust. § 265 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka.

Z verejne dostupných zdrojov je preukázateľné, že v súdnych spotrebiteľských sporoch je systematicky zaraďované ust. § 298 Civilného sporového poriadku a nasledujúcich pre ochranu slabšej strany - spotrebiteľa, ktoré priamo ukladá súdu, aby v prípade určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky uviedol vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky. Súd pritom neskúma naliehavosť právneho záujmu, keďže súd vychádza z § 3 ods. 3 a 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Spotrebiteľ má právo, aby jeho právne postavenie nebolo spochybňované existenciou neprijateľnej zmluvnej podmienky a (nedochádzalo) k následnému uplatneniu práv zo strany dodávateľa na plnenie vyplývajúce z neprijateľných podmienok. Vychádza sa z toho, že spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkané služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Pokiaľ dodávateľ požaduje od spotrebiteľa sankciu za porušenie jeho zmluvných povinností a táto je v nepomere k jeho plneniu, je neplatná. Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich zákonodarcia sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Povinná ďalej dodala, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú zo strany dodávateľa predložené, pričom často na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používať neprijateľné podmienky, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy meniť nemôže a tak ani nemení. Okresný súd podľa názoru povinnej nadržáva protistrane nielen potvrdením nezákonných

finančných nárokov úžernického veriteľa, ale aj priznaním nárokov na trovy konania protistrane, ktorá bežne praktizuje nekalé obchodné praktiky voči spotrebiteľom a ktorá nezákonnými postupmi už pripravila o majetok tisícky spotrebiteľov SR. Povinná uviedla, že odmieta platiť akúkoľvek náhradu trov konania nemorálnemu oprávnenému vzhľadom na jeho doteraz preukázané sociálne a finančné postavenie, ktoré im (zrejme spotrebiteľom – poznámka sťažnostného súdu) spôsobil oprávnený svojimi nezákonnými aktivitami v ich majetkový a finančný neprospech.

4. Predmetnú sťažnosť povinnej súd z dôvodu hospodárnosti konania na vyjadrenie oprávnenému nezasielal, nakoľko rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka je potrebné zrušiť z dôvodu nepreskúmateľnosti.

5. Podľa § 200 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

6. Podľa § 202 ods. 1 Exekučného poriadku v exekučnom konaní koná a rozhoduje vyšší súdny úradník, ak nejde o rozhodnutie o príklepe. Sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka. Pojednávanie súd nariaďuje, ak to pokladá za potrebné.

7. Podľa § 239 ods. 1 a 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

8. Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

9. Podľa § 249 CSP súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

10. Podľa § 250 ods. 2 CSP ak je sťažnosť dôvodná, súd napadnuté uznesenie zruší alebo zmení; v prípade zrušenia uznesenia je súdny úradník viazaný právnym názorom súdu.

11. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

12. Podľa § 234 ods. 2 CSP ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

13. Súd prvej inštancie (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku), po zistení, že sťažnosť bola podaná včas (§ 242 CSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané (§ 240 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná (§ 239 ods. 1 a 2 CSP), preskúmal napadnuté uznesenie v medziach daných rozsahom a dôvodmi sťažnosti a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 249 CSP) dospel k záveru, že napadnuté uznesenie vyššieho súdneho úradníka je potrebné zrušiť z dôvodu nepreskúmateľnosti. Vyšší súdny úradník sa v napadnutom uznesení s poukazom na aj na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR náležite nevysporiadal s potencionálnou existenciou neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve.

14. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR vo veciach ochrany práv spotrebiteľa, a to :

15. Nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 619/2024 zo dňa 01.07.2025, v ktorom ústavný súd konštatoval: „Napriek tomu, že ústavný súd vníma napätie medzi koncentraciou v exekučnom konaní

a princípom ochrany spotrebiteľa, pokiaľ ide o skúmanie neprijateľných zmluvných podmienok, tieto nie je možné podrobiť skúmaniu len na podnet včasne aktívneho spotrebiteľa. Je nepochybné, že bolo úlohou exekučného súdu uvedený aspekt preskúmať už v prvej fáze exekučného konania (§ 53 ods. 3 Exekučného poriadku). Tu však poskytnutie súdnej ochrany spotrebiteľovi, ktorý v tom čase ani nebol účastníkom exekučného konania, zlyhalo. Sťažovatelia síce mali možnosť brániť sa včas podaným návrhom na zastavenie exekúcie, avšak pasivita spotrebiteľa nemôže zhojiť pochybenie exekučného súdu a konvalidovať vady exekučného titulu, ktorú ako osobitnú procesnú podmienku exekučného konania majú exekučné orgány povinnosť skúmať ex offa v celom priebehu exekučného konania. Možno dať za pravdu exekučnému súdu, že novelizáciou Exekučného poriadku (ktorého podstatná časť nadobudla účinnosť 1. apríla 2017) sa zvýšila miera zodpovednosti povinných za včasnú procesnú obranu proti nezákonne vedenej exekúcii (exekučným súdom artikulovaný princíp koncentrácie v exekučnom konaní), nemožno sa však stotožniť s exekučným súdom priorizovaným postavením koncentračného princípu pred povinnosťou poskytnutia súdnej ochrany spotrebiteľovi. Koncentračný princíp je všeobecným východiskom a pravidlom exekučného konania a ako taký sa prirodzene vzťahuje aj na spotrebiteľa ako povinného, avšak nie je tomu tak vo všetkých aspektoch jeho potenciálnej obrany. Práve skúmanie neprijateľných zmluvných podmienok je tou agendou, pri ktorej exekučné orgány nemôžu uprednostniť uplatňovanie koncentrácie a, dôvodiac jej aplikáciu, odmietnuť poskytnúť nevyhnutnú mieru súdnej ochrany spotrebiteľovi. Na uvedené osobitne reflektuje Exekučný poriadok [§ 53 ods. 3 písm. d) a e), ktorý ukladá exekučnému súdu zaoberať sa neprijateľnými zmluvnými podmienkami ex offa ako prípadným dôvodom zamietnutia návrhu na vykonanie exekúcie. Ak v tomto úvodnom štádiu exekučného konania exekučný súd pochybí, je v súlade s princípom ochrany spotrebiteľa, aby sa jeho povinnosť preniesla aj do štádia exekúcie, obzvlášť, ak na potrebu skúmania neprijateľných zmluvných podmienok upozorní povinný (hoci aj v neskoršom štádiu konania). Napriek tomu si exekučný súd túto povinnosť nesplnil, resp. charakter vzťahu vyšší súdny úradník vyhodnotil nesprávne, čím došlo k porušeniu práv sťažovateľov. Intenzita predmetného pochybenia exekučného súdu dosahuje ústavnoprávnu relevanciu. Ústavný súd vo svojom zjednocujúcom uznesení sp. zn. PLz. ÚS 1/2022 dospel k záveru, že ak právna úprava umožňuje spotrebiteľovi podať proti platobnému rozkazu vydanému vyšším súdnym úradníkom odpor v lehote 15 dní od jeho doručenia, pričom odpor musí byť vecne odôvodnený, potom výklad a uplatnenie § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku nie je v súlade so základným právom spotrebiteľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ak súd v exekučnom konaní odmieta preskúmať existenciu neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré mali vplyv na vymáhaný nárok vzniknutý v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, z dôvodu, že spotrebiteľ proti platobnému rozkazu odpor nepodal. Uvedené rovnako platí, aj pokiaľ ide o zmenkový platobný rozkaz, pri ktorom, navyše, bola možnosť namietania proti jeho vydaniu limitovaná trojdňovou lehotou na podanie vecne odôvodnených námietok (§ 175 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). Vyšší súdny úradník teda nesprávne pristúpil k vyhodnocovaniu sťažovateľmi uplatnených dôvodov zastavenia exekúcie, keď odmietol vykonať materiálny prieskum exekučného titulu a neprijateľných zmluvných podmienok cez prizmu koncentrácie v exekučnom konaní.“

16. Uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 371/2024 zo dňa 22.10.2024, v ktorom ústavný súd konštatoval, že „námietku o existencii neprijateľných zmluvných podmienok sťažovateľka vzniesla už vo fáze konania podania návrhu na zastavenie exekúcie. V zmysle záverov rozsudku Súdného dvora Európskej únie sp. zn. C-448/17 a na neho nadväzujúcich záverov ústavného súdu prezentovaných v uznesení č. k. PLz. ÚS 1/2022-9 z 15. júna 2022 v prípade, ak bol platobný rozkaz vydaný vyšším súdnym úradníkom a bolo proti nemu možné podať vecne odôvodnený odpor v lehote 15 dní, odpor však nebol podaný, nedošlo k splneniu podmienky ex offa súdnej kontroly existencie neprijateľných zmluvných podmienok, ktorá je vyjadrením naplnenia cieľov smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Tento prieskum sa preto presúva do vykonávacieho konania, pričom stále ide o prieskum z úradnej moci (ex offa), teda je bez právnej relevancie, či a v akej fáze sťažovateľka prípadne namietala, že nedošlo k prieskumu neprijateľných zmluvných podmienok v rámci konania o vydanie platobného rozkazu (porov. III. ÚS 358/2024).“

17. Nález Ústavného súdu II. ÚS 252/2024-33 zo dňa 16.10.2025 „Bez preverenia prieskumu podľa s pozitívnym záverom nie je ústavne akceptovateľný záver exekučného súdu, ktorý odmietol vykonať prieskum neprijateľnosti zmluvných podmienok na koncentračnú zásadu, a to už len s ohľadom na to, že taký prieskum je exekučný súd povinný vykonať ex offa. Inými slovami, je neakceptovateľné, ak súd odmieta spotrebiteľovi poskytnúť ochranu preto, že namietal neprijateľnosť zmluvných podmienok až

v druhom návrhu na zastavenie exekúcie, keď tak mal urobiť v prvom rade súd sám, a to už po doručení návrhu na vykonanie exekúcie, pričom zo žiadneho jeho rozhodnutia takýto prieskum nevyplýva.

Exekučný súd je povinný už po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie:

- preskúmať, či v základom konaní súd vykonal prieskum neprijateľnosti zmluvných podmienok, tento prieskum (aspoň stručne) odôvodnil v exekučnom titule a poučil spotrebiteľa o tom, že pri nepodaní námietok už nebude možný opätovný prieskum jeho záverov;

- ak taká situácia nastala, je napriek tomu povinný preskúmať, či sa tento prieskum vzťahoval na všetky pre vec podstatné podmienky, pretože „... v prípade, keď sa vnútroštátny súd pri predchádzajúcom preskúmaní spornej zmluvy, ktorá viedla k prijatiu rozhodnutia s právnou silou rozhodnutej veci, obmedzil na preskúmanie ex offa z pohľadu smernice 93/13 jedinej podmienky alebo len niektorých podmienok tejto zmluvy, táto smernica ukladá vnútroštátnemu súdu, ktorý pravidelne rozhoduje v rámci nasledujúceho konania, povinnosť posúdiť na návrh účastníkov konania alebo ex offa, hneď ako je oboznámený s právnymi a skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel, prípadnú nekalú povahu ostatných podmienok tejto zmluvy. Pri neexistencii takého preskúmania by totiž bola ochrana spotrebiteľa neúplná a nedostatočná a nepredstavovala by dostatočný ani účinný prostriedok na zabránenie používania tohto druhu podmienok, čo je v rozpore s tým, čo si vyžaduje článok 7 ods. 1 smernice.“ (rozsudok E. B., už citovaný, bod 52);

- ak napokon exekučný súd vyhodnotí, že v základom konaní bol prieskum vykonaný riadne a úplne, len v takom prípade nie je povinný (a v zásade ani oprávnený) taký prieskum opakovať, pretože platí zásada „jedenkrát a dost“ (rozsudok ERB New Europe Funding II zo 7. 11. 2024, C-178/23, F.:F.:G.:XXXX:XXX). Koncentračná zásada uvedená v § 61k ods. 3 Exekučného poriadku sa vo vzťahu k prieskumu neprijateľnosti zmluvných podmienok nebude aplikovať, pretože ak nebol vykonaný prieskum neprijateľnosti zmluvných podmienok (a to vo vzťahu k všetkým relevantným podmienkam), ochrana spotrebiteľa nebola zavŕšená, a preto nemôže byť ani časovo limitovaná. Pri neexistencii účinného preskúmania potenciálnej nekalej povahy podmienok predmetnej zmluvy nemožno zaručiť dodržanie práv priznaných smernicou 93/13/EHS (rozsudok Súdneho dvora Kancelaria Medius zo 4. 6. 2020, C-495/19, EU:C:2020:431, bod 35 a citovaná judikatúra). Aplikácia koncentračnej zásady v exekučnom konaní sama osebe nie je prejavom svojvôle ani arbitrárnosti (napokon vyplýva priamo z Exekučného poriadku), avšak spôsob, akým bola aplikovaná v okolnostiach posudzovanej veci, nie je eurokonformný, a preto nie je akceptovateľný ani z ústavnoprávneho hľadiska.“

18. So zreteľom na vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia je súd toho názoru, že vyšší súdny úradník sa v napadnutom uznesení popri koncentrácii konania (na ktorú poukázal) vecne nezaoberal preskúmaním exekučného titulu v rozsahu nevyhnutnej ex offa súdnej kontroly a nepodrobil exekučný titul prieskumu z titulu možnej existencie neprijateľných zmluvných podmienok majúcich vplyv na vymáhaný nárok.

19. S poukazom na uvedené preto súd postupom podľa § 250 ods. 2 CSP napadnuté uznesenie vyššieho súdneho úradníka zrušil a vec vrátil vyššiemu súdnemu úradníkovi na ďalšie konanie, pritom tento je viazaný právnym názorom sudcu, rozhodne vo veci v zmysle vyššie naznačených intencií. Vyšší súdny úradník zároveň opätovne rozhodne o trovách konania vrátane trov sťažnostného konania.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).